

*Hans helighet påve Franciskus tal
Ekumeniskt möte
Malmö Arena
måndagen den 31 oktober 2016*

Kära bröder och systrar

Jag tackar Gud för att vi tillsammans minns reformationen för 500 år sedan. Vi tänker på detta minne med förnyad anda och är medvetna om att enheten kristna emellan behöver prioriteras, eftersom vi ser att det är mycket mer som förenar oss än som skiljer oss åt. Bara det att vi börjat vandra mot enheten är en gåva som Gud skänker oss. Genom Guds nåd har vi samlats här, lutheraner och katoliker, i en anda av gemenskap för att vända vår blick till den ende herren, Jesus Kristus.

Dialogen oss emellan har hjälpt oss att förstå varandra bättre, lita på varandra och uttrycka vår vilja att sträva efter fullständig gemenskap. En av frukterna av denna dialog är samarbetet mellan olika organisationer inom Lutherska världsförbundet och katolska kyrkan. Tack vare denna nya förståelse undertecknar idag *Caritas Internationalis* och *Lutherska världsförbundets biståndsarbete World Service* en gemensam avsiktsförklaring som har som ändamål att utveckla och befästa en samarbetskultur för att främja människans värdighet och rättvisan i världen. Jag hälsar medlemmarna i båda organisationerna mycket hjärtligt. I en värld som splittras av krig och konflikter har ni tydligt gett och ger er åt nästan för att tjäna henne. Jag uppmuntrar er att fortsätta ert samarbete.

Jag har lyssnat på vittnesbörden uppmärksamt, på hur ni mitt i så många utmaningar varje dag ger era liv för att bidra till en värld som alltmer närmar sig Guds skaparplaner. Pranita nämnde skapelsen. Det är tydligt att hela skapelsen är ett uttryck för hur mycket Gud älskar oss. Därför kan vi betrakta Gud även i det

naturen ger oss. Jag delar din bestörtning över alla de skador som görs på vår planet, allas gemensamma hem, och som får allvarliga följder för vårt klimat. Som du just sade drabbas oftast de utsatta och fattiga mest, och de tvingas fly för att rädda sig undan de följder som förändringar i klimatet för med sig. Alla ansvarar för att bevara skapelsen, men särskilt vi kristna gör det. Vårt sätt att leva och vårt uppträdande bör stämma överens med vad vår tro säger. Vi är kallade till vara i balans med oss själva och andra, men också med Gud och hans händers verk. Pranita, jag uppmuntrar dig att fortsätta ditt arbete för vårt gemensamma hem.

Monsignore Héctor Fabio berättade om det arbete som katoliker och lutheraner gör tillsammans i Colombia. Det är glädjande att veta att kristna slår sig samman för att sätta igång processer som gör samhället bättre för alla. Jag ber er att be särskilt för detta fantastiska land så att de, med allas hjälp, kan nå den önskade freden, som är så nödvändig för att de ska kunna leva värdigt tillsammans. Jag önskar att denna bön även innesluter de länder som fortfarande drabbas av konflikter.

Marguerite har uppmärksammat oss på arbetet med barn som fallit offer för så stora hemskheter och på arbetet för fred. Det är ett beundransvärt arbete. Det sporrar oss att känna ansvar för de oräkneliga svåra situationer som många försvarslösa människor genomlider utan att någon hör dem. Det som du ser som ett uppdrag är ett frö som gett riklig frukt. Tack vare detta frö så kan tusentals barn idag studera, utvecklas och återfå hälsan. Jag tackar dig för att du fortsätter förmedla ett budskap om fred även som landsförvisad. Du sade att alla de som känner dig tycker att det du gör är galet. Javisst! Det är kärleken till Gud och till nästan som gör oss galna. Jag önskar att fler var galna på detta sätt och brann av tro och litade på Guds försyn. Fortsätt ditt arbete. Jag hoppas att den röst av hopp som du hörde i början av ditt äventyr fortsätter att leda ditt hjärta och många andra ungas hjärtan.

Rose, den yngsta av alla, gav oss ett verklig rörande vittnesbörd. Hon har lyckats använda den gåva Gud gav henne för sporten. I

stället för att tappa all energi i motgångarna använde hon den för att bära frukt. Medan jag lyssnade på din berättelse kom jag att tänka på så många unga människor som behöver höra sådana vittnesbörd som ditt. Jag skulle vilja understryka att alla kan upptäcka att de är Guds barn – vilket är något fantastiskt – och förmånen att vara älskade av honom. Rose, jag tackar dig av hela mitt hjärta för att du anstränger dig och ser till att andra flickor går tillbaka till skolan. Jag tackar även för alla dem som ber för freden i det unga landet Sydsudan, som behöver mycket bön.

Efter att ha lyssnat på dessa modiga personer, vars berättelser får oss att tänka på hur vi själva lever och hur vi reagerar inför de behov som finns runt omkring oss, vill jag tacka alla regeringar som hjälper flyktingar, de förskjutna och de som söker asyl; allt som görs för dessa personer som behöver skydd är tecken på solidaritet och erkänner deras värdighet. Vi kristna prioriterar mötet med dem som kastas bort och lever i samhällets utkanter. Det är även en prioritet att göra Guds barmhärtiga ömhet och kärlek märkbar; Gud kastar inte bort någon utan tar hand om alla.

Snart kommer vi att höra biskop Antoine. Han bor i Aleppo, som är en stad som kriget ödelagt och där man föraktar och trampar på till och med de mest grundläggande rättigheterna. Nyheterna vittnar dagligen om det obeskrivliga lidande som skapas av konflikterna i Syrien, som nu pågått i över fem år. Mitt i en sådan ödeläggelse är det verkligen heroiskt att män och kvinnor stannar kvar där för att ge de behövande materiell och andlig hjälp. Det är beundransvärt att du, käre broder, fortsätter ditt arbete i en så farlig miljö för att berätta om syriernas tragedi. Var och en av er är i våra hjärtan och i vår bön. Vi ber om nåd för att de personer som ansvarar för detta lands framtid omvänder sig.

Kära bröder och systrar, låt oss inte tappa modet i svårigheterna. Jag vill att dessa berättelser berör oss och ger oss ny kraft att arbeta ännu mer förenade med varandra. Det vi ska ta med oss hem härifrån är löftet att varje dag göra något som sprider fred

och försoning så att vi blir modiga och trogna vittnen för det kristna hoppet.